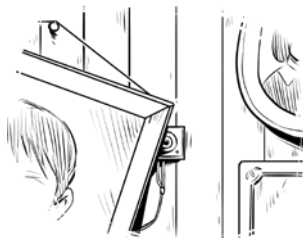

KAPITEL 1:

PRISEN FOR LYKKE

LIAM FORTÆLLER

Hvis lykke var en lyd, så ville jeg tidligere have sagt, at det var lyden af jetoner, der bliver skrabet hen over bordet, når jeg vandt i kasinoet. I dag er det dog en mere stilfærdig lyd, nemlig lyden af vores mor, der i søvne trækker vejret uden en respirator. Det er en helt stille og rolig lyd. Sikkert ikke en, jeg ville have tænkt mere over, hvis ikke det var, fordi jeg i flere måneder havde hørt på respiratorens hvæsen i stedet.

Mor har fået nye lunger. De lunger, vi lovede, vi ville skaffe hende efter ulykken, men som i lang tid virkede som et løfte, vi aldrig ville kunne indfri. Nu ligger hun her på et fornemt privathospital på plan 9 og er ved at komme sig oven på operationen.

Min søster Alex er ved min side. Charles er netop gået ud for at lade os være alene. Jeg smiler til Alex, men hun gengælder det ikke. I stedet hvisker hun med en stemme dirrende af alvor:

”Hvad har du lovet Charles Davies til gengæld?”

”Charles ville bare gerne hjælpe os,” lyver jeg. For jeg kan ikke fortælle hende sandheden. Jeg skammer mig for meget over min rolle i det her. Faktisk var jeg klar til at droppe planen og sige nej til Charles’ tilbud om at hjælpe mor, men jeg var for langsom. Charles havde allerede sat operationen i gang. Og nu når jeg ser mor ligge her befriet fra respiratorens fængsel, så er jeg lettet over, at jeg ikke nåede at stoppe det.

Alex’ blik borer sig ind i mit. Hun ved, at jeg lyver.

”Intet er gratis,” siger hun. ”Jeg ved, der foregår noget ...”

”Er det vigtigt?” siger jeg. ”Kan du ikke bare nyde det?”

Lige nu vil jeg ikke tænke på prisen, jeg vil blot være i øjeblikket. Mor overlevede operationen. De nye lunger virker. Når hun er kommet sig, har hun chancen for at få et normalt liv igen. Hun skal ikke længere være lænket til en hospitalsseng. Alt sammen takket være de nye lunger.

Nye ... ordet kradser i mine tanker. De er ikke nye,

men jeg vil ikke tænke på, hvor de kom fra. Eller rettere: *hvem* de kom fra. Minderne om ”farmen”, som Charles driver sammen med lægen Michael, giver mig stadig kvalme. Det er en organfarm. Den består af en række desperate folk, der har sagt ja til at sælge deres organer mod betaling. Nu ligger de bedøvede og venter på, at den rette køber dukker op.

”Liam, du er nødt til at fortælle mig ...” Længere når Alex ikke, før døren er gået op, og Charles er tilbage.

”Fortælle dig hvad?” Charles opfangede hendes halve sætning. Og jeg kan mærke mine muskler spænde. Alex ved ikke noget, og sådan skal det helst forblive.

”Hvordan vi dog kan takke dig,” siger Alex og tvinger et smil frem. ”For denne fantastiske gave.”

”Så længe Liam fortsætter sit gode arbejde, er det tak nok,” siger Charles. Han smiler også, men under smilet lurker truslen. Jeg ved, at alt kan falde fra hinanden på et splitsekund, hvis ikke jeg gør, som han ønsker. Ja, mor har fået lungerne, men hun er stadig afhængig af hospitalets hjælp, indtil hun er kommet sig over operationen. Og Charles har indlagt hende her, fordi han ved, at jeg umuligt selv kan betale. Hun er blevet hans gidsel for at sikre, at jeg fortsat vil arbejde.

Alex smiler igen, men smilet er ikke ægte. Jeg kender min søster godt nok til at vide, at noget er galt. Hendes modvilje mod Charles er tydelig, men jeg forstår ikke, hvor den kommer fra. Hun kender jo ikke til vores hemmelige aftale.

”Tak,” siger hun til Charles. ”Tusind gange tak.” Så ser hun hen på mig. ”Jeg er nødt til at løbe. Arbejdet kalder.”

Og så vender hun sig om og går.

Charles ser efter hende.

”Tænk engang, hele din familie kan snart samles igen,” siger han og klapper mig på skulderen. Så sænker han stemmen. ”I morgen starter vi tidligt med rutinejobbet, og om aftenen tager du et par runder mere af ekstra-arbejdet.”

Jeg nikker. Kan mærke ubehaget i kroppen ved tanken om det ekstra-arbejde, som han hentyder til. At jeg skal flytte flere ”patienter”. Charles’ foretagende er ulovligt, så da politiet kom på sporet af dem, fandt de et nyt skjulested til patienterne. For at undgå at skabe opmærksomhed flytter de dem enkeltvis skjult i ligkister. Og det er her, de har brug for mig, for jeg er lille nok til at kunne være i kisterne, hvor jeg kan sørge for, at de får ilt under transporten. Men tanken om igen at skulle flytte patienter giver mig kvalme. Især nu, når

jeg ved, at netop en af disse patienters lunger er blevet brugt til at redde mor.

Men jeg skubber ubehaget væk. Lykke er ikke gratis. Den kommer med en pris. Og jeg har meget at betale for.

Charles går, og da døren lukker bag ham, begynder mor at røre på sig.

”Liam ...” Hendes stemme er helt rusten. Alligevel giver det mig tårer i øjnene endelig at høre hende tale igen.

”Hej, mor,” hvisker jeg og knuger hendes hånd.

”Hvordan ...?” Hun hakker ordet ud. Jeg ved, at hun vil spørge, hvordan vi har fået råd til hendes nye lunger.

”Alt er godt,” siger jeg. ”Nu skal du bare komme dig.”

Hun nikker svagt, og så glider hendes øjne i igen. Kort efter sover hun. Jeg ser ud ad vinduet. Mørket er ved at sænke sig over platformene. Jeg kysser mor på kinden, og så rejser jeg mig.

Vores by er opdelt i niveauer, og lige nu befinder jeg mig oppe på niveau 9. For at komme hjem skal jeg nu hele vejen ned til plan 3. Turen går ned langs broerne, der forbinder de store platforme, som er byens

niveauer, med hinanden. For hver bro jeg krydser, bliver bygningerne, broerne, ja, selv menneskene mere faldefærdige at se på. Det er, som om al styrke og kraft bliver suget ud af folk, jo længere vi kommer ned.

På plan 3 er de fleste huse bare simple blikskure. Det gælder også det, som vi bor i.

Alex er ikke hjemme, og jeg ved ikke, hvor længe hun skal arbejde. Hun sagde ikke meget, før hun smuttede. Og jeg har stadig en underlig fornemmelse af, at hun er vred over mors operation, selvom hun burde være glad. Hendes ord genlyder i mit hoved: *Hvad har du lovet Charles Davies til gengæld?*

Ordene får en uro til at krybe frem under huden. Og sammen med den kommer tankerne. Om de mange patienter, der skal flyttes. Uroen vokser sig større. Så meget større, at det er tydeligt, at jeg ikke vil få sovet i nat, hvis ikke jeg gør noget for at distrahere mig selv.

Så jeg sætter kursen mod Lykkens Gudinde. I min lomme finder jeg fars lykkemønt. Normalt når jeg er på vej til kasinoet, har jeg en kæmpe trang til at spille. Bare lyden af dealerens råb kan få det til at gibbe i mig. Men i dag mærker jeg det næsten ikke. Måske fordi det, jeg altid drømte om, hvis jeg vandt nok penge, var at hjælpe mor. Men nu har mor fået sin operation. Og

det, jeg drømmer om nu, kan ikke findes bag kasinoets tykke døre.

Alligevel træder jeg ind. Her hænger en svag duft af øl, mens snakken summer og blandes med høje råb. Både fra de heldige, der jubler over at have vundet, og de mindre heldige, der bander eller begræder deres tab.

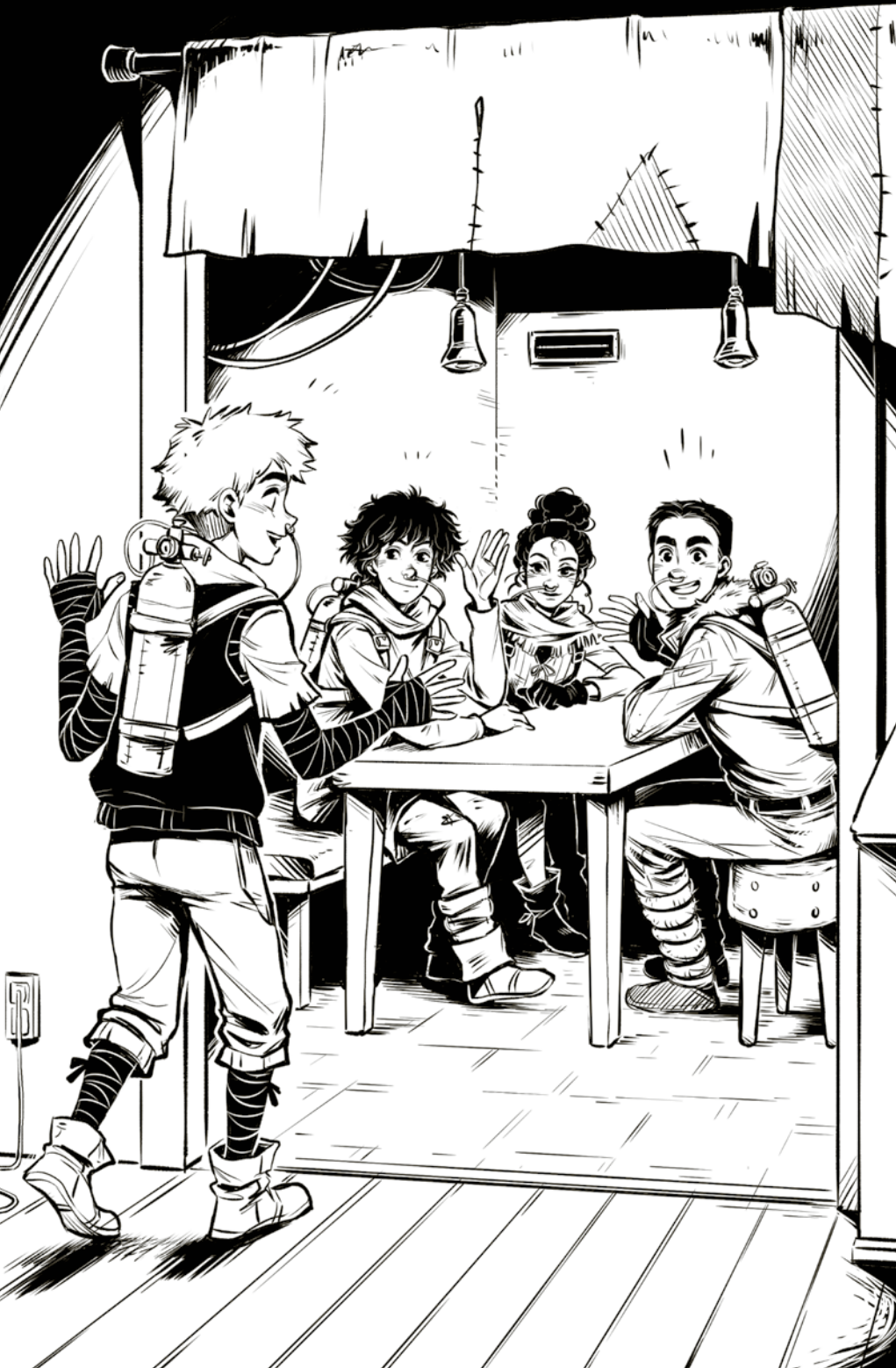
Jeg skæver rundt. Kasinoets midlertidige leder Hadrás bryder sig ikke om at se mig her, men han er ikke i syne, så jeg tør godt snige mig hen til baglokalet.

Ved døren venter Robert. Han er deres dørmand. Han kan ikke tale. Det er en stråleskade, han er født med. Ligesom min søster Alex er født med sit deforme ansigt, men hvad Robert ikke har i ord, gør han op for i muskler. Og han ville være et skræmmende syn, hvis ikke jeg havde kendt ham i årevis og vidste, at han er en flink mand.

”Er Carlo og Sylvester derinde?” spørger jeg.

Han nikker og lader mig passere. Heldigvis er han ikke Hadrás’ nikkedukke og anerkender, at Carlo og Sylvester har lov til at få venner på besøg. De er jo trods alt arvinger til kasinoet.

I baglokalet sidder Carlo og Sylvester, og ved deres side er Lily. Hun er en af byens bedste tyve og vores gamle ven.

”Liam, længe siden,” siger Carlo.

”Ja,” mumler jeg. ”Jeg var ikke sikker på, at jeg var velkommen.”

”Hadrass er her ikke i dag,” siger Sylvester.

”Og det er skønt,” tilføjer Carlo. ”Han er det værste, der er sket for det her sted.”

”Enig,” siger jeg. ”Hvor længe er han væk?” Jeg glæder mig helt ved tanken om igen at kunne hænge ud i kasinoet. Her er der varme – ulig vores kolde blikskur – og Carlo og Sylvester er også flinke til at byde på både vand og snacks.

”Ikke længe,” siger Sylvester. ”Han er vist bare til møde med Jacks advokater. Jacks retssag starter snart.”

”Hvad tror I, hans dom bliver?” spørger jeg.

Jack er deres onkel. Og ham, der har styret kasinoet, siden deres far døde, indtil Jack blev anholdt for nylig.

”Det er svært at sige,” siger Sylvester. ”Politiet anholdt ham for at lade børn spille i kasinoet. Men det er kun en undskyldning for at kunne holde ham inde-spærret, mens de leder efter andre ting. De har lavet to ransagninger af kasinoet allerede.”

”Ja,” siger Carlo. ”Og lige midt i vores *primetime*, det har allerede kostet os kassen.”

”Sikke noget lort,” mumler jeg.

Så går døren op, og Robert kommer ind. Han går hen til væggen bag mig og løfter et billede ned.

”Hvad så?” siger jeg. ”Skal I male?”

”Nej,” siger Carlo. ”Hadrass har krævet, at vi hver dag tager alt ned fra væggene og kontrollerer, om nogen har placeret kameraer eller mikrofoner.”

”Wow, han er godt nok paranoid.”

”Til hans forsvar,” siger Lily, ”så var det jo netop et kamera, der fældede Jack. Og med alt det politi, der kommer rendende, kan man vel godt forstå ham?”

”Ja, måske,” siger jeg og bider mig i læben.

”Hvordan går det med jer?” spørger Sylvester og skifter emne. ”Kigger Alex også forbi?” Han prøver at lyde henkastet, men jeg ved, at han er lidt vild med min søster.

”Aner det ikke,” siger jeg. ”Hun skulle arbejde, men der er sket noget andet fantastisk.”

”Hvad?” spørger Carlo.

”Vores mor ...” siger jeg. ”Hun har fået nye lunger. Takket være min læremester.”

”Wow, hvor fantastisk!” Carlo flyver op af stolen. Han giver mig et stort kram. ”Tillykke, mand. Det er jo helt vildt.”

Jeg smiler og nyder, at der endelig er nogen, der er lige så glade for nyheden som mig.